

Çocuk ve Keçi

Jane MEADOW

Çocuk ve Keçi

Jane MEADOW

Charlie büyük kırmızı ahır ve sarı çiçeklerle dolu bir tarlası olan bir çiftlikte yaşıyordu. Sıcak kahverengi teni, kısa kıvrıkcık siyah saçları ve bir dişi eksik bir gülümsemesi vardı. Her sabah sarı lastik çizmelerini giyip dışarıda oynamaya koşardı. En sevdiği arkadaşı Biscuit'ti; ten rengi lekeleri olan, zıpladığında şingırdayan yeşil tasmalı, krem beyazı bir keçiydi.

Biscuit'in sarkık kulakları, küçük kıvrık boynuzları ve dağınık küçük bir sakalı vardı. Elma kemirmeyi ve çiftlikte kelekleri kovalamayı severdi. Charlie onun zıplayıp döndüğünü görünce gülerdi; pirinç çingırağı küçük bir davul gibi çınılardı. "Sen dünyanın en iyi keçisisin," dedi Charlie, çenesini kaşıyarak. Biscuit mutlu mutlu meledi ve başını usulca Charlie'nin eline dayadı.

Ama Biscuit aynı zamanda çok yaramazdı. Keşfetmeyi severdi ve her zaman ağılından çıkmanın bir yolunu arardı. Eski ahşap çitin gevşek bir tahtası vardı; meraklı bir keçinin sığabileceği kadar genişti. Charlie bunu pek düşünmedi. O sadece Biscuit ne zaman etrafta olsa onunla oynamayı severdi.

Güneşli bir öğleden sonra Biscuit gevşek çitten sıvıştı ve sebze bahçesine doğru tırıs tırıs gitti. Charlie onun gittiğini görünce peşinden koştu, çizmeleri çamurda şapır şupur ses çıkarıyordu. "Biscuit, geri dön!" diye seslendi. Ama Biscuit sadece kuyruğunu sallayıp yoluna devam etti. Bir sıra havucu kemirdi ve kendinden çok memnun görünüyordu.

Charlie Biscuit'in ip tasmaşını tutup onu usulca ağıla geri çekti. "Böyle kaçıp durmamalısın," dedi. Ama Biscuit dinlemedi. Ertesi gün yine kaçtı ve komşunun çiçek tarhına gitti. Charlie endişelendi. Ya Biscuit kaybolursa ya da yaralanırsa? Bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordu.

O akşam Charlie dedesiyle birlikte verandada oturdu. "Biscuit sürekli kaçıyor," diye iç çekti Charlie. "Onunla oynamayı seviyorum ama peşinden koşup durmak istemiyorum." Dedesinin başını salladı. "Bir evcil hayvan bir arkadaşdır, ama bir arkadaşın bakıma ihtiyacı vardır," dedi. "Belki çitin onarılması gerek, belki de Biscuit'in tam burada yapacak eğlenceli bir şeyi olmalı."

Ertesi sabah Charlie ağıla yürüdü ve gevşek tahtaya baktı. Onu salladı ve tahta elinde kaldı. "Sorun bu," dedi. "Biscuit yaramaz değil—sadece sıkılmış ve meraklı." Çiti onarmaya ve ağılı Biscuit'in kalmayı seveceği bir yer yapmaya karar verdi.

Charlie ahırda sağlam ahşap tahtalar buldu. Onları ağıla taşıyıp yere dizdi. Sonra çekiçledi, vidaladı ve her gevşek çiviye sıktı. Çalışırken hasır şapkası sallanıyor, kıvırcık saçlarından ter damlıyordu. Biscuit ağılın içinden izliyor, bir parça saman çiğniyor ve kehribar rengi gözlerini kırptıyordu.

Çit sağlamlaştıktan sonra Charlie hâlâ bir şeylerin eksik olduğunu hissetti. Biscuit'in daha fazla eğlenceye ihtiyacı vardı. Bu yüzden eski sandıklardan ve sağlam bir kutudan küçük bir tırmanma rampası yaptı. Zıplamak için ahşap bir platform ve sallanmak için asılı bir ip ekledi. Biscuit yeni oyuncakları kokladı ve başını yana eğdi. Sonra rampanın üstüne zıpladı ve sevinçle meledi.

Biscuit tırmanırken, zıplarken ve sallanırken Charlie güldü. Çıngırağı neşeyle şingirdadı. "Hoşuna gitti!" dedi. Biscuit omzuna sokuldu ve hasır şapkasını kemirdi. Charlie aldırmadı. Onu ağılın içinde güvenle oynarken görmek onu mutlu ediyordu. Artık yapacak çok şeyi vardı ve kaçmak için hiçbir nedeni yoktu.

Ertesi gün Charlie'nin arkadaşı Maya ziyarete geldi. Yeni çiti ve tırmanma oyuncaklarını gördü. "Vay canına, bunların hepsini sen mi yaptın?" diye sordu. Charlie gururla başını salladı. "Biscuit sürekli kaçıyordu, ben de çiti onardım ve ona yapacak şeyler verdim," diye açıkladı. "Bir arkadaşı önemsemek, onu güvende tutmak demektir." Maya gülümsedi. "Bu gerçekten sorumlu bir davranış," dedi.

Biscuit artık kaçmaya çalışmıyordu. Rampasında oynamak ve ipinde sallanmakla çok meşguldü. Charlie onu her gün ziyaret ediyordu ve saman balyalarının etrafında saklambaç oynuyorlardı. Bazen Biscuit hâlâ Charlie'nin şapkasını kemirmeye çalışıyordu ama bu sadece şakaydı. Charlie onun mutlu ve güvende olduğunu biliyordu ve bu onu da mutlu ediyordu.

Charlie dostluk ile sorumluluğun el ele gittiğini öğrendi. Biscuit'i seviyordu ve onu sevdiği için ona bakıyordu. Çiti onardı ve ona oyuncaklar yaptı, mecbur olduğu için değil, onun güvende ve mutlu olmasını istediği için. Biscuit bunu anlamış gibiydi. Ona ekstra keçi sarılmaları verdi ve her yere onu takip etti.

Çiftlik herkes için daha mutlu bir yer oldu. Biscuit'in ağılı sıcacık ve eğlence doluydu ve Charlie yaptığı işten gurur duyuyordu. Dedesinin dediği gibi, "İyi iş çıkardın, Charlie. İyi bir arkadaş, sevdiği şeyin bakımını üstlenen kişidir." Charlie eksik dişli gülümsemesiyle gülümsedi ve Biscuit'e sımsıkı sarıldı. En iyi arkadaşına her zaman bakacağını biliyordu.

O günden sonra Charlie ve Biscuit ayrılmaz ikili oldular. Sabahdan gün batımına kadar oynadılar ve Biscuit bir daha hiç kaçmadı. Charlie gerçek özenin sorumluluk demek olduğunu ve sevdiğin biri için yaptığında sorumluluğun eğlenceli olabileceğini öğrendi. Biscuit çingırağını şingırdattı ve mutlu mutlu meledi; sanki "Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın" der gibiydi.

Ve böylece, büyük kırmızı ahır ve sarı çiçekleri olan çiftlikte, bir çocuk ve bir keçi özel bir dostluğu paylaştılar. Charlie kırmızı gömleğini ve tulumunu giyiyordu, Biscuit ise yeşil tasmağını ve pirinç çingırağını. Bir arkadaş için sorumluluk aldığıında dostluğun daha da güçlendiğini ve bütün dünyanın biraz daha aydınlandığını keşfettiler.